

Хазайката бѣше му натѣкмима кревата. Но той рано не искаше да легне да спи. Макаръ въ чуждѣ градъ, той си даде куражъ, че нѣма да се страхува и показа, че юнашки самъ ще спи въ стаята си. Митко се броеше за най-безстрашното момче между другаритѣ си въ Вратца и сега въ София той спокойно стоеше въ стаята си и важно се разхождаше отъ стѣна до стѣна.

Понеже още не му се спѣше, той отвори една христоматия; на страницата се падна стихотворението отъ П. Р. Славейковъ „Оселъ и славей“. Той го прочете, усмихна се, затвори христоматията, съблѣче се и се търкулна на кревата. Митко веднага заспа. Но посрѣдъ нощъ той се събуди и чува нѣкакви тежки стѣпки на двора прѣдъ прозорцитѣ на стаята му. Той усѣща, че тука става нѣщо.

Митко стана на кревата и се вслуша. Наистина особени стѣпки се чуватъ на двора и сѣкашъ приближаватъ. Сжщо така счува се и особено дишане. Тѣнкитѣ, безцвѣтни вѣжди на Митка се навжсиха; той седна на кревата. Стѣпкитѣ се приближаватъ и дишането отъ вѣнъ се увеличава.

Безстрашенъ въ други случаи, сега Митко се разтрепера. Грозенъ страхъ го нападна. Той си на прѣга очитѣ да види прѣзъ прозореца, що е това, щото иде къмъ стаята му. Той бѣ забравилъ, дали е заключилъ вратата или не. И докато се затири да ги заключи, двѣтѣ крила се отвориха и нѣщо черно се показва на прага.

Митко пѣргаво скокна отъ кревата и се скри задъ масата. Между това черниятъ прѣдметъ бавно навлизаше въ стаята. Митко прѣмираше отъ страхъ.

Какво е това? Пусто да се остане! Да не е таласъмъ? Защо нѣмамъ револверъ? Щѣхъ право